

Nr 190.

Av herr **Kilbom m. fl.**, *angående sänkning av lönerna för vissa statens ämbetsmän.*

Statsverkspropositionen betonar i upprepade vändningar behovet att största sparsamhet iakttages med statens utgifter. Skilda åtgärder har i detta avseende föreslagits av regeringen, åtgärder som mer eller mindre enhälligt tillstyrkts. Oaktat de föreslagna åtgärderna och trots att statens hjälp till de arbetslösa är utmanande låg, har kristidsbeskattning måst föreslås. Därigenom beräknas en extra inkomst av tolv miljoner, ett belopp som dock med verkligt rättvis beskattning skulle ha kunnat vara långt högre.

Trots nödtiden för såväl statskassan som det arbetande folket har dock inget förslag framförts om *sänkning* av löner och arvoden för dem som kan bära dylik. Lönerna till ämbetsmännen — i förhållande till arbetarklassen i statlig, kommunal och privat tjänst *synnerligen välavlönade* — skall tydligen utgå med samma belopp som hittills. För dem råder ingen kristid. De skall som en alldeles *särskilt privilegierad kast* förskonas från att bära något av krisens bördor. Och dock synes det oss som om ifrågasvarande grupper borde, åtminstone i nuvarande situation, visa vilja att sänka sina anspråk — enbart vederbörandes fasta anställningar är värt en hel del. Behovsprincipen borde med andra ord just i nuvarande läge kunna erkännas främst från alla dem, vilka talar om »sammanhållning» och »enigt uppträdande».

De anförda synpunkterna blir så mycket mer berättigade, då vi tar hänsyn till de upprepade och högröstade kraven på att *arbetarklassens* löner skall sänkas. Arbetarna, med löner på i genomsnitt högst *två tusen femhundra kronor* pr år, de skall icke blott acceptera kraftiga lönereduktioner utan också utan knot betala skatter — om de ej i tid betalar får de »införsel i lön», vilken tillämpas t. o. m. för personer som gått arbetslösa eller sjuka åratat, så fort de får några kronors inkomst. I stort sett detsamma, ehuru kontantinkomsten här är ännu mindre, för de arbetande jordbrukarna. När arbetarna vägrar att acceptera lönereduktioner stämplas de som »osolidariska med samhället», »ekonomiskt okunniga» o. s. v. Men om en arbetare är ekonomiskt okunnig därför att han vägrar gå med på sänkning av en lön på 2 500 kronor pr år och därunder, vad är då en ämbetsman, som icke vill höra talas om lönesänkning trots att de har flerdubbelt detta belopp?

Med stöd av ovanstående tillåta vi oss föreslå,

att riksdagen i skrivelse till regeringen anhåller, att regeringen måtte snarast möjligt för riksdagen framlägga förslag till maximum fyratio procents sänkning av lönerna för de statens ämbetsmän, vilka f. n. inklusive dyrtidstillägg åtnjuter en inkomst av över åtta tusen kronor pr år, dock så att sänkningen minskar nedåt, så att löneskalan vid åttatusenkronorsgränsen ställes i proportion med nuvarande löneskillnader för dem som har under åttatusen kronor.

Stockholm den 22 januari 1932.

K. Kilbom.

Aug. Spångberg.

Nils Flyg.

Oskar Öhman.

Viktor Herou.

Verner Karlsson.

Edoff Andersson.

J. P. Dahln.
